

[Inger Stilling Pedersen]

en person, der har smittet en anden med vilje. Hvad er der til hinder for, at man stadfæster det og siger, at det faktisk er sådan, at det er en alvorlig sag og en stor forbrydelse forsættligt at smitte en anden med AIDS? Jeg tror, det var Fremskridtspartiets ordfører, der sagde noget om, at så kan man bare sige, at det vidste man ikke; det kan man altid komme uden om.

Om man skal registreres eller ej – der ligger ikke nogen antydning af straf i det, lige så lidt som hvis jeg skulle registreres for det ene, det andet eller det tredje; vi bliver i dag registreret på mangfoldige områder. Lige så lidt skal det være en straf at blive registreret i et AIDS-register. Men her har vi igen dette, at ordførerne gør det til noget særligt og siger, at den sygdom har man faktisk næsten selv være ude om at få. Det mener jeg ikke. Der er fra nogle sider sagt, at vi skulle være ude på at straffe, og at vi skulle være fordømmende, og hvad ved jeg. Nej, vi ønsker blot at sige, at AIDS faktisk kunne gå hen og blive en folkesygdom, som kunne ramme alle, og som vi er lige ansvarlige for. Ingen kan sige, at det er ens egen skyld, hvis man er blevet smittet. Der ligger overhovedet ikke noget med straf og fordømmelse eller noget som helst andet i det.

Vi håber, at vi kan få en udvalgsbehandling, hvor vi kan få klaret nogle spørgsmål, nogle tal, nogle begreber, en udvalgsbehandling, som kan blive positiv, selv om man møder med en negativ indstilling og synes, at det er helt nyttest. Møder man os med en indstilling om, at man tror, vi er sådan nogle grusomme nogle, der vil fordømme alle, der har AIDS, er man fuldstændig galt på den. Vi vil gerne have slået fast, at det er en dødelig sygdom, det drejer sig om, og vi skal måske tage op til overvejelse, om vi har tacklet den rigtigt. Det kan godt være, at vi har det, og jeg tror også, at det hidtil har været godt med oplysning og med åbenhed, og også, at man har kunnet blive testet anonymt, men spørgsmålet er, om det skal fortsætte. Det kan vi diskutere i udvalget, og jeg er villig til at gå ind i en åben drøftelse af det.

Jeg håber trods alt på en positiv udvalgsbehandling og takker igen de ordførere, som dog synes at forstå, hvad det egentlige ærinde var for Kristeligt Folkeparti.

(Kort bemærkning).

Kirsten Lee (RV):

Jeg synes ikke, fru Inger Stilling Pedersen er med til at klargøre begreberne. Det forekommer mig noget forvirret, fru Inger Stilling Pedersen, når man står og taler om, at vi er imod registrering af AIDS-syge. Det er der ikke nogen af os der har talt om; AIDS registreres i dag, det behøver vi ikke lave lovgivning om – hvis man er AIDS-syg, bliver man registreret; vi er imod registrering af HIV-positive.

Og med hensyn til offeret og en eventuel smitteoverførsel i tilfælde af voldtægt vil det naturligste være, hvis man er angst, at lade sig teste; og hvis man er negativ, kan man være glad, men ikke med sikkerhed; hvis man er positiv, så er det ikke sikkert, at man er blevet smittet af gerningsmanden. Der skal være lidt fornuft i sagerne.

Så synes jeg i og for sig, at det er Kristeligt Folkeparti, der har talt mest om at straffe. Der står i forslaget, at man skal hæve strafferammen, og det vil vi ikke være med til, og vi kan egentlig ikke se, hvad der skal komme ud af at fængsle folk i 6 eller 7 år. Den gældende strafferamme for disse ting er 6 år. Er der nogen som helst glæde for nogen ved at fængsle i 7 år? Hvad skulle fordelene dog være? Vi kan kun afvise den slags.

(Kort bemærkning).

Karen Højte Jensen (KF):

Hr. Agerschou kom i sit indlæg med et forslag om, at Sundhedsudvalget måske skulle holde en informationsdag. Det synes jeg der er mange gode grunde til, ikke mindst efter debatten her.

Der tales om registrering af kræftpatienter, men ikke registrering af AIDS-patienter, og som fru Kirsten Lee lige har fremført, så sker der en registrering af de personer, som har sygdommen i udbrud. Det understreger, hvor meget man jonglerer i denne debat, og det synes jeg er uheldigt.

Jeg er ked af, at fru Inger Stilling Pedersen faktisk fremstiller det, som om der er nogle af os, der ikke tager denne sag alvorligt; vi tager den faktisk meget alvorligt, men vi har forskellige synspunkter med hensyn til, hvordan vi bedst forhindrer en smittespredning og den ulykke, der kan ramme folk, efter at de er blevet smittet.

Så synes jeg nok, det er meget pessimistisk, og jeg synes også, det er lidt sørgeligt, når fru